

необхідно із використанням форм і методів оперативно-розшукової діяльності.

Отже, в умовах теперішнього світу, коли ніщо та ніхто не стоїть на місці, а криміногенна ситуація у державі стає лише гірша, адже злочинці у своїй незаконній діяльності використовують сучасне технічне обладнання та мають достатньо високий рівень інтелектуальних здібностей, а більшість тяжких та особливо тяжких злочинів стають латентними, робота оперативних співробітників стає все більш творчою. Кожна людина має своє місце у соціумі, який пильно слідкує за її думками, намірами та помилками, у цей час оперативно-розшукова діяльність покликана на збирання цієї інформації задля попередження, припинення або розкриття злочинів, тому цей вид діяльності по - праву вважається одним із найважливіших у роботі правоохоронних органів.

Саківська Олена, здобувач вищої освіти факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Олексенко Володимир Григорович, викладач кафедри оперативно-розшукової діяльності факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМАТИКА ЗБОРУ ДОПУСТИМИХ ДОКАЗІВ ПРИ ПРОВЕДЕННІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Проаналізувавши статистику розслідування із використанням негласних слідчих розшукових дій (далі – НСРД) можна зробити висновок про те, що понад 85% від усієї криміногенної діяльності це розкриті тяжкі, особливо тяжкі правопорушень вчинені злочинними угрупованнями, а ось 100% розкриття – це правопорушення проти основ національної безпеки. [1]. Це доводить важливість та необхідність використання НСРД, а саме у формі таємності та раптовості при розкритті кримінальних правопорушень. Таким чином на сторону обвинувачення покладається важливе завдання для кримінального провадження, а саме забезпечення допустимих та якісних доказів, які є результатом проведення НСРД, адже згідно Кримінального процесуального кодексу (далі- КПК) України, а саме ч.1 статті 86 допустимим є той доказ, який отриманий законно та у порядку зазначеному у КПК України. Адже якщо доказ отриманий з порушеннями, то вся робота

правоохоронців виявляється марною тому, що його неможливо застосувати під час судового розгляду.

Контроль за якістю доказів встановлений у ст. 94 КПК України, де вказано, що слідчий, прокурор, слідчий суддя або ж суд на основі власного досвіду та оцінки кримінального провадження, звісно не забуваючи про всебічне, повне та неупереджене дослідженні, в рамках законодавства, аналізують кожен отриманий доказ з боку належності, допустимості, достовірності, а в результаті всієї доказової бази – прийшовши до єдиного висновку про достатність, а також взаємозв'язок для прийняття конкретного процесуального рішення.[2]

Конституційний Суд України також має положення про необхідність виконання перевірки отриманих доказів, адже найважливішою гарантією забезпечення прав і свобод людини і громадянина є докази, отримані згідно законодавства. Докази, що отримані законним шляхом можуть бути використані як правовий інструмент для прийняття законного і справедливого рішення у кримінальних справах. [3]

Інколи, мають місце значні порушення при отриманні речових доказів, наприклад, якщо провести оперативну закупку не наркотичних речовин отримавши постанову від прокурора та оформити результати її проведення протоколом до внесення відомостей до Єдиний реєстр досудових розслідувань (далі – ЄРДР), це вже буде недопустимим доказом та грубим порушенням норм КПК. А бо ж якщо проведення НСРД відбувається за межами вказаної (в ухвалі слідчого судді апеляційного суду) території – це також є недопустимим доказом.

Прикладів, насправді, існує багато і такі порушення призводять до того, що докази, отримані в результаті проведених НСРД неможливо в подальшому використовувати як доказовий матеріал. Одними із найпоширеніших порушень на практиці є фіксація ходу проведення та результатів НСРД із значними, неприпустимими недоліками; недотримання встановлених законодавством строків; спонукання правопорушників до вчинення криміногенних діянь; недостатня обґрунтованість необхідності проведеного безрезультатного НСРД.

Роблячи підсумок можна сказати, що важливість та користь від проведення НСРД залежить від процесу збирання та дотримання усіх законних вимог згідно із КПК України. Звісно, це складний та відповідальний етап досудового розслідування, від якого залежить весь подальший розвиток кримінального провадження. Уникнути значних помилок у результаті отримання недопустимих доказів можна з дотриманням строків, вирішення тактичних завдань, забезпечення безпеки осіб, тощо. Використання законних інструментів, які прописані у КПК України призведуть до бажаного результату в процесі доказування.

1. Погорецький М. А. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми провадження та використання результатів у доказуванні. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2017. Вип. 1. С. 270-276.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 Редакція від 11.09.2020 р. № 4651-VI, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 12.11.2020)

3. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини третьої статті 62 Конституції України. Рішення Конституційного суду України від 20 жовтня 2011 року № 12-рп/201. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11> (дата звернення 12.11.2020)

Сальнікова Мирослава, здобувач вищої освіти факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Телійчук Віталій Григорович, доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, доцент

ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ПРОТИДІЯ НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ ЗБРОЇ У МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Сьогодні незаконний обіг зброї є одним з найбільш серйозних чинників, що сприяють погіршенню криміногенної ситуації у державі, зростанню організованої злочинності, тероризму в країні і становить реальну загрозу як національній, так і громадській безпеці загалом. Результати проведених в Україні кримінологічних досліджень свідчать, що наша держава є територією для транснаціональної злочинної діяльності у сфері незаконного обігу зброї та боєприпасів [1, с. 251]. Згідно зі статистичною інформацією за 2020 рік про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування у січні-жовтні 2020 року було обліковано 7480 кримінальних правопорушень проти громадської безпеки, серед яких 4929 – незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами (ст. 263 КК України), що становить майже 66% від загальної кількості зареєстрованих злочинів цієї групи [2]. Отже, проблема протидії незаконному обігу зброї є однією з найгостріших соціально-правових проблем Української держави останніх років, особливо на тлі воєнних дій на Донбасі, коли облік